

Kirándulás a Hagymás-hegységbe 2018. szeptember 23.

Reggel összegyűlt a csapat a VII-es évfolyamról. Nagyon izgatottan vártuk a buszt. Felmentünk Balánbányára a Kovács-patak szádához, ahonnan a túra indult. Az első szakasz volt a legkeményebb és a legmeredekebb. Az erdei ösvény olyan volt, mint egy lépcső: a fokok a fák gyökerei voltak. Érdekes volt, ugyanakkor nehéz is. 15-20 percenként volt nagyobb szusszanó, mialatt bevártuk egymást. Ilyenkor jólesett a víz. Az úton fölfelé a többieket oreós csokival motiváltam, amitől mindenki egy kicsit vidámabb lett. Útközben zenét hallgattunk, ami szintén motivált minket. Mentünk-mentünk, majd elértünk egy forrást, ahol megtöltöttük a kulacsainkat. Innen már közel volt az egyesközi menedékház, amit el is értünk nemsokára. Azt hittük, hogy innen már csak lefelé megyünk, de jött a hidegzuhany, ugyanis az újabb célpont a Nagy-Hagymás – csúcs (1792 m) volt. Ekkor mindenki megkapta az oreós csokit, amitől új erővel indultunk el újra, neki a hegység legmagasabb csúcsának.

Az út itt már könnyebb volt. Amikor felértünk a sziklafal peremére, szinte beleszédültünk, olyan magas volt, nagyon élveztük. Itt már fújt a szél, mert nem erdő között voltunk, ezért jobban felöltöztünk. Amikor felértünk a kereszthez, beleírtuk a neveinket az emlékkönyvbe, ami mindenkinek nagyon tetszett. Egy kis idő múlva visszaindultunk a menedékházhoz. Ekkor már többet maradtunk ott, tüzet gyújtottunk, sütkéreztünk, közben jókat beszélgettünk és nevettünk.

A tanár úr 3 tanulóval megmászta az Öcsém-tetőt. Amikor visszaértek, elindultunk lefele a menedékházról. A lefeleút már könnyű volt, ezért jól haladtunk. Lent újra buszra ültünk és hazamentünk.

Az biztos, hogy ez a túra mindnyájunk szívében szép emlék marad.

Gáll Anna VII.A

